ärra selletada; Kas peas sis kül suremb olle-
ma sinno mo stus Jummala tarkusse wasta,
kui minno liwa mulk, merre wasta?

Latse könne löi mulle söame sisse, ma jäije
mörlema nink lätsi kaugembole omma teed
eddesi.

Joop ma olli hästa maad eddesi jõudnu,
sis ma näggi jälki sedda samma poisikest; ent
temma istse käsipõssil maan ja temma palge
näggo olli ötse kui olles temma sinen murren.

Mes murre sinno waiwap? Ma temma
käest küsse. — Milles mul murret ei pea
ollema? Könnel poisike wasta; ommet iggi
sa näet, et ma wael weikenne olle, ja kui kun-
naai rummal poisikenne; milajal ma waene
sures kaswa? Ja mille perrast mulle nüüd
latsr pölwel ei olle köik sedda teda, mes wanna
rahwas ärra möistawa, et ma essi wöis henne
omma juhhataja olla?

Kallis, armas lats, ni mai tedda sis
noomse, ärra tekko Jummalat wasta sedda
sugust suurt pattu, omma rummala kön-
läbbi. — Kui sulle ka kea tahhas köike asja
teda anda, mes wannamb rahwas ärra-
moistwa, sinno latse meel ommetiggi es nak-
kas sinna kohhegi. Kae sinna enne omma
essa nink emma ja wannembidde sönna kuuld-
was wötta nink tähhele panda. Otsi ka weel
ennamb, warrajalt Jummala sönnast oppi,
mes sinno henge illo nink kassu om, siin ilma
ellon, kui ka töise ello sissen.

Jah, üttel sis poisikenne, ommeti sinna
essi nüüd jo tahhat teda, mes siin ilma sai-
susse keäki ei woi teda saija; ja mes kellegi
meel es moistas, kui ka Ingli taiwast tulles
tälle sedda selletama.

Neid sönnu löppeten katte pois-lats mo
silmi eest ärra, nink ma wirgusi unnest ja
maggamast ülles.

Päle se mo mötte es waiwa minno, es
püwwa ma ka ennamb senda teda saija, mid-
das innimesse moistus siin ilma saisussen
kätte ei sa.